

Historien om Anton Marius Jensen, der grundlagde Farre Møbelfabrik

Skrevet af Simon Jacobsen

Anton Marius (A. M.) Jensens fødehjem og forældre

Anton Marius Jensen blev født den 10. juni 1883 i et lille stråttækt bindingsværkshus, i dag Gl. Skanderborgvej 74, Farre. A. M. Jensens far, Hans Jensen, var kampestensmurer, og han satte også mange mure omkring kirkegårde. Blandt andet satte han muren omkring Skannerup Kirke. Senere blev han ringer og graver ved Sporup Kirke. Hans Jensen blev født den 3. august 1853 i Røgen. Han blev gift med Ane Marie Kristensen den 19. november 1880 i Sporup Kirke. Ane Marie blev født den 2. oktober 1848 i Sjelle, og døde den 6. januar 1918.

Faderen blev dræbt af lyn, og barndomshjemmet brændte ned

Lørdag den 14. juli år 1900 brød der pludselig et uvejr løs over Farre. Det lignede og tordnede, og lynet slog ned i familiens lille strå-tækte bindingsværkshus. Hele familien var samlet i faderens, Hans Jensens husflidsværksted i enden af huset, da lynet slog ned; det ramte og dræbte faderen. Lynet ramte endvidere moderen, Ane Marias fødder og tændte ild i de filtsko, hun havde på, men hun kom dog ikke til skade. Moderen og familiens 3 sønner, Anton Marius, Magnus og Jens, kom ud af huset uskadede, og de nåede også at få båret faderen ud af det brændende hus, før der var ild i hele bygningen, som nedbrændte til grunden.

Arbejdslivet begyndte på landet

Arbejdslivet begyndte ved landbruget, hvor A. M. Jensen tidligt kom ud at tjene som landsbrugsmedhjælper på et par store landbrug i Farre: Sporuplund og Søgården, som faderen til en af hans skolekammerater, Søren Sørensen, ejede.

Møbelspiren fik gode vækstbetingelser i Aarhus

Den møbelspire, som begyndte at vokse frem i faderens husflidsværksted i Farre, fik for alvor gode vækstbetingelser.

A. M. Jensen lærte fra bunden det, han gerne ville under læretiden i Aarhus: at producere møbler. Han kom i lære hos en rigtig møbelsnedkermester med eget møbelsnedkeri, hvor der produceredes smukke og velforarbejdede møbler.

A. M. Jensen som ung.

Læretid hos snedkermester og stolemager

I samråd med sin far og efter eget ønske gik A. M. Jensen i lære som 15-årig hos snedkermester og stolemager Ole Bach Sørensen i 1898. Bach Sørensen var en ung mester på 32 år, der havde overtaget virksomheden i Frederiksgade 20 efter snedkermester V. Jørgensen i 1894-95. A. M. Jensen var givetvis hans første lærling. Bach Sørensen havde et møbelsnedkeri og en møbelforretning. I vejviseren (datidens telefonbog), kunne man læse: O. Bach Sørensen, Frederiksgade 20, Møbel-Etablissement anbefaler et righoldigt lager af smukke og velforarbejdede møbler. Snedkerarbejdet såvel som alt polstret arbejde udføres på egne værksteder. Han drev forretning og værksted frem til 1933. Som et lille kuriosum kan man også læse ud af vejviseren, at O. Bach Sørensen fik telefon i 1899, nummeret var 722.

Grundlæggende undervisning på Aarhus Tekniske Skole

Der var opført en teknisk skole i Aarhus i 1884 for lærlingeundervisning, og det er helt sikkert, at A. M. Jensen var elev på denne skole under sin lærlingetid og sugede så megen viden til sig, han kunne.

Gift med Anna Kathrine fra Fårevejle

Anna Kathrine Nielsen flyttede som ung pige fra Fårevejle på Sjælland til Hammel, hvor flere medlemmer af hendes familie boede. Hun kom i huset hos dyrlæge Jørgensen som tjenestepige og mødte Anton Marius Jensen i dyrlægehjemmet. De to unge blev gift i Sporup Kirke den 21. november 1906. Ægteparret Jensen lejede sig ind hos vognmand Andreas Hansen og hans hustru, Stine, med hvem de delte køkken. Det var dér, deres første barn, Niels Peter, blev født i 1907. To år senere byggede A. M. Jensen 'Det hvide hus', den store flotte villa, hvor familien boede, indtil Anna Kathrine døde i 1973.

Etablerede egen virksomhed 1. marts 1907

Som 23-årig i 1906 vendte A. M. Jensen tilbage til Farre for at etablere egen virksomhed, et lille snedkeri, som blev startet 1. marts 1907. Han byggede selv det lille værksted, der lå yderst i haven på Gl. Skanderborgvej 64. Den første tid lavede A. M. Jensen

kommoder, klædeskabe, borde og stole. Når man blev gift på den tid, bestod møblementet af to senge, et klædeskab, en kommode, et bord og fire stole. Det gik ikke lang tid, før A. M. Jensen indså, at han måtte lave seriemøbler. Han tog kontakt med nogle møbelforretninger og producerede forskellige møbler til dem. Senere blev der fremstillet spisestuer på den lille fabrik, som snedkerværkstedet udviklede sig til. I 1918 brændte fabrikken, det var en lille beskeden bygning. Man fjernede resterne af den gamle fabrik og byggede en ny i to etager.

Renæssance egetræsmøbler

Omkring 1920'erne begyndte A. M. Jensen at fremstille egetræsmøbler, blandt andet de kendte renæssance-spisestuer. Der blev brugt massive egetræsplanker til møblerne. Bibelske motiver blev håndskåret rigtig dybt ned i træet på blandt andet lågerne til vitrineskabe og skænke. Fabrikens speciale var renæssance-spisestuer og herreværelser, men den producerede også mange andre møbeltyper. Det var meget fornemme møbler, som også havde en høj pris. På det tidspunkt var der ansat 5-6 mand, som pro-

ducerede fire spisestuer ad gangen, dog sådan at en efter en blev færdig. 1924 brændte fabrikken igen; den blev genopført i to etager, og så blev der bygget en vinkelfløj til. I november 1925 var 15 mand beskæftiget med at fremstille de fine møbler.

Møbeludstilling på Teknologisk Institut i København 1924

Snedkermester A. M. Jensen havde en af sine mønsterbeskyttede spisestuer udstillet på Teknologisk Institut i København i september 1924. De smukke møbler blev beundret af mange mennesker. A. M. Jensen var også godt tilfreds, da han drog hjem fra udstillingen med masser af bestillinger i lommen.

Etablerede eget billedskærerværksted

Billedskærerarbejdet blev de første år lavet hos billedskærer i Aarhus, men i 1926 blev der ansat en billedskærer på fabrikken. Det var en ganske ung mand, Johannes Christensen fra Aarhus. Der blev indrettet et billedskærerværksted i A. M. Jensens fødehjem, Gl. Skanderborgvej 74, hvor Johannes Christensen flyttede ind sammen med hustruen, som han lige var blevet gift med.

Motiver fra B. S. Ingemanns historiske romaner

Motiverne på de flotte renæssance-spisestuer blev udvidet fra bibelske motiver til også at omfatte motiver af danske folkeviseskikkelser som f.eks. nationalhelten Niels Ebbesen, der fik brød af en gammel kone, da han var på vej til Randers for at dræbe den kullede greve, grev Gerhard den 3. af Holsten, og af Svend Trøst der havde løsnet plankerne i Randersbroen over Gudenåen, så helten efter drabet på grev Gerhard kunne ride ud af byen og Svend Trøst derpå bryde broen ned bag ham, så den kullede greves folk, der kom efter ham, ikke kunne komme over. Motiverne blev taget efter billederne i salmedigteren og forfatteren B. S. Ingemanns historiske romaner. A. M. Jensen stod selv for at udvælge motiverne sammen med billedskæreren.

Ingen fuskere

Det var almindeligt kendt, at håndværkere, der ikke kunne deres fag til bunds, ikke blev gamle i gårde hos A. M. Jensen, men også, at de lærlinge - og det blev efterhånden talrige - der lærte snedkerfaget på Farre Møbelfabrik, altid rangerede øverst på listen, når

svendeprøverne blev bedømt. A. M. Jensen havde fra barnsben fået indpodet betydningen af den håndværksmæssige kunnen og lært at værdsætte et gedigent stykke arbejde. Det var førsteklasses kvalitetsmøbler, der blev fremstillet på Farre Møbelfabrik gennem alle årene; det håndværksmæssige var i højsædet. Når et læs møbler forlod, fabrikken, var der ikke noget at sætte en finger på - alt var i orden.

Kun gode og velrenommerede møbelbutikker

A. M. Jensen skabte en sådan respekt omkring sit firma, at han i den stadig stigende kundekreds faktisk havde råd til at udvælge de møbelbutikker, han ønskede at handle med. Da Farre Møbelfabrik var blevet et af de mest kendte og ansete møbelsnedkerier i Danmark, blev det kun gode og velrenommerede butikker, blandt andre Christian Rasmussen, Randers, der kunne skilte med, at de forhandlede møbler fra A. M. Jensen i Farre.

Poul Reumert havde et komplet møblement fra Farre Møbelfabrik

Som et kuriosum kan nævnes, at en af landets kendteste skuespillere gennem tiden, Poul Reumert, havde et komplet møblement fra Farre Møbelfabrik i sit hjem. Han har sikkert ikke vidst, at A. M. Jensens svigersøn Otto Petersen ofte blev forvekslet med ham, idet Otto Petersen lignede Poul Reumert, som kunne han være hans søn.

A. M. Jensen skænkede orgelpulpitur til Sporup Kirke

I 1935 skænkede og opstillede A. M. Jensen et orgelpulpitur til Sporup Kirke. Det var fremstillet efter tegning af M. B. Fritz og søn. Pulpituret, der blev lavet til orglet og eventuelle sangere, står frit i kirkerummet på fire rektantede stolper mod midtergangen samt en ekstra i nordvesthjørnet, hvor opgangen er. På brystningen er der skårne relieffer med religiøse motiver, udført af billedskærer Johannes Christensen, Farre. Både billedskærer og snedkermester er opført i "Kunstner- og håndværkerregister for danske kirker", se side 6633 Snedkere og billedskærere - Christensen (- 1935 -) Farre 3585. Se også side 6644 Snedkere og billedskærere - Jensen, A. M. (-1935-) Farre 3590 note 49.

Farre Møbelfabrik 1937.

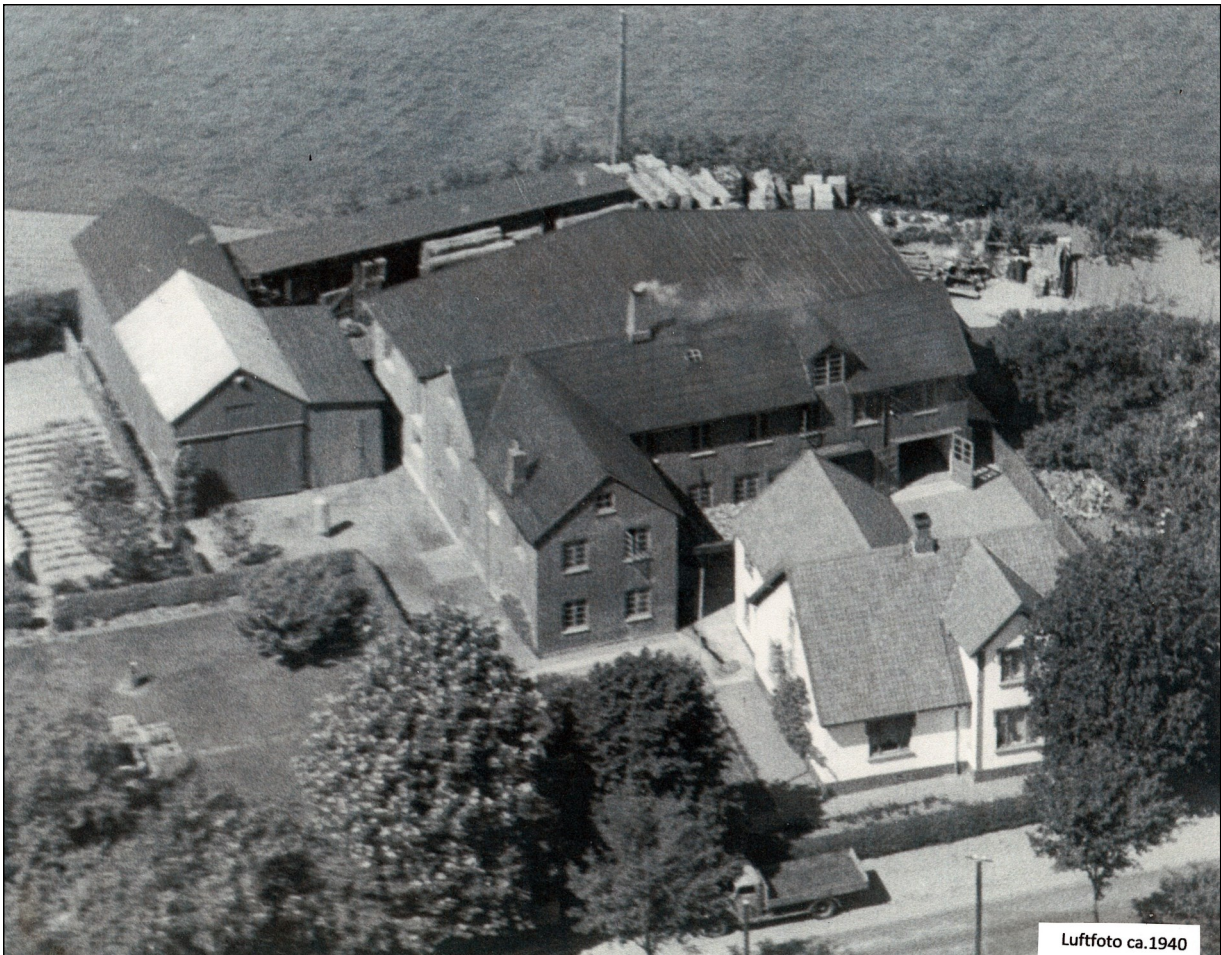
Stilskifte til klassiske stilmøbler i mahogni

Efterspørgslen efter de store tunge egetræsmøbler holdt sig til op i 1940'erne, men senere i dette årti blev den store mode de lette klassiske stilmøbler. A. M. Jensen var ikke særlig positiv indstillet på at omlægge produktionen; det var svært for ham at give afkald på sit livsværk. Han indså først, at der måtte en forandring til, da en af firmaets sælgere meddelte, at han ikke kunne sælge flere af de tunge møbler. "Men hvis I kan producere nogle lette stilmøbler, så kan jeg sælge dem," sagde han.

Udstillingen Tidens Møbler i Forum

Gennem en årrække blev der arrangeret møbeludstilling i Forum: 'Tidens Møbler'. I en artikel i Berlingske Tidende den 28. maj 1942 var der nogle betragtninger i anledning af udstillingen med overskriften 'Hvorfor netop Renæssance?' Skribenten skrev, at de udstillede møbler faldt stort set i to grupper. Den første gruppe kaldte han de moderne møbler, som uden tvivl var udtryk for tidens smag og kultur. Den anden gruppe sammenfattede han som renæssance-

imitationer og fortsatte med at skrive, at der fandtes et begrænset marked for disse møbler. Ud af de 92 stande var 18 med deciderede renæssance-møbler plus mange andre, som var påvirket af denne stil. Hele artiklen var et opgør med renæssance-møbelstilen. Så meget tyder på, at sælgeren havde ret.

Farre Møbelfabrik. Luftfoto 1940.

Hepplewhite spisestuer

Sønnen Peter Jensen havde lavet tegninger til Hepplewhite-møbler, som han havde liggende i flere år. Efter at sælgeren havde fortalt, at han kunne sælge lettere, klassiske møbler, sagde A. M. Jensen til sønnen: "Ja, men vi har da tegningerne klar, ikke Peter?" Peter hentede straks tegningerne, som hans far ikke tidligere havde vist interesse for, og det blev straks bestemt, at de skulle gå i gang med at producere Hepplewhite-spisestuer i mahogni. Det viste sig straks, at disse møbler var enestående, og de slog vældig godt an. A. M. Jensen blev også meget begejstret og stolt, da ordrene be-

gyndte at strømme ind på sønnens nye møbler. Peter Jensen havde tegnet en komplet spisestue med diverse tilbehør, inspireret af den engelske møbelarkitekt Hepplewhite.

Generationsskifte ved A. M. Jensens død i 1954

Den 3. december 1954 døde A. M. Jensen, og to af sønnerne, Peter og Arnt, som var udlært og arbejdede på fabrikken, videreførte fabrikken, der nu havde 14 ansatte, for deres mor i de næste par år. 1956 overtog Peter Jensen fabrikken, og året efter etablerede Arnt Jensen egen møbelfabrik i Odder, Odder Sengefabrik.

Leverandør til ambassader og præsident bolig

Farre Møbelfabrik havde flere ambassader og lignende som kunder. I 1956 leveredes der et 9,5 meter langt specialtegnet bord med plads til 40 spisende gæster og et tilsvarende antal Hepplewhite-stole og diverse tilbehør til taffelsalen i den islandske præsidents gemakker.

Aktiv lokalpolitiker

Udover arbejdet på fabrikken fik A. M. Jensen tid til at deltage i det lokalpolitiske arbejde og var i mange år sognerådsformand for Røgen-Sporup Kommune.

Kirkens mand

Hver søndag sad A. M. Jensen på sin faste plads i Sporup Kirke og lyttede til sognepræstens budskab og deltog i salmesangen. Han var også aktiv med i dét liv, der udfoldede sig i og omkring kirken. A. M. Jensen var opstillet til menighedsrådet af liste C helt op til 1949. Lige uden for kirkedøren står A. M. Jensens gravsten til minde om en af sognets store mænd, både i forretningsverdenen, det politiske liv og livet i kirken.

Odd Fellow bror og patriark i Skjalm Hvide Lejr

Alt hvad A. M. Jensen involverede sig i, fik hans fulde opmærksomhed. Det gjaldt også hans medlemskab af Odd Fellow, Esbern Snare Logen i Aarhus, hvor han ikke forsømte ét møde, siden han blev indviet som logebroder nr. 285 i Odd Fellow broderloge nr. 32, Esbern Snare, den 30. maj 1927.

Hurtigt fik han tildelt loge ordenens 1. grad "Venskabsgraden" den 5. september 1927. Derefter fulgte ordenens 2. grad "Kærlighedsgraden", som han fik tildelt den 14. november 1927, og endelig ordenens 3. grad "Sandhedsgraden" den 9. januar 1928. Der findes også en overbygning til Logen, det er Skjalm Hvide Patriark Lejr nr. 4, som han blev kaldt til den 10. februar 1932. Den 29. september 1952 tildeltes han Odd Fellow Ordens 25 års Hæderstegn.

Møderne i logen afvikledes efter en fast dagsorden bestående af de daglige ordensmæssige forhold og det såkaldte gradearbejde, der er et forum for etisk belæring. Derudover holdtes der foredrag med dagsaktuelle, informative eller kulturelle emner af egne eller fremmede foredragsholdere. Møderne afholdtes hver mandag kl. 19.30 i perioden fra september til maj.

Derudover var der sammenkomster og udflugter for brødrene samt deres nærmeste familie og venner. Bl.a. blev der holdt nytårsloge, forårsfest, sommerudflugt, julestemning og juletræsfest. Hvert år skænkede A. M. Jensen et af de flotte egetræs-tobakskabe, som blev produceret på fabrikken, til den årlige julefest, hvor det blev bortloddet til et velgørende formål.

Der blev sat stor pris på selve samlingerne i logen af A. M. Jensen, men også på det sociale samvær i samlingsstuen inden møderne og i selskabslokalet, hvor logebrødrene nød en lettere anretning. Her blev der lagt vægt på, at alle kunne få tid til at sludre sammen på tværs af dagligdagens problemer og forskellige opgaver, og der blev i tidens løb knyttet mange varige venskaber. Ved A. M. Jensens indvielse i 1927 var der 172 brødre i logen, og ved 50 års jubilæet i 1952 var der 208, så det var et par hundrede mennesker, han var stærkt knyttet til gennem årene i logen.

Odd Fellow Ordenen lægger vægt på et lighedsprincip, hvorfor brødrene bærer en ensartet påklædning. Til logemøder bærer de mørkt tøj og hvid skjorte. Til gradearbejde eller ved særlig festlige lejligheder er de i kjole og hvidt.

A. M. Jensen var stærkt medvirkende til, at Esbern Snare Logen i Aarhus i dag er meget velhavende (den fjerderigeste i landet) på grund af købet af ejendommen Skjernvej 1 i Aarhus i 1950 for "kun kr. 150.600". Denne ejendom, der i dag er top-moderniseret, indeholder 12 lejligheder og 8 klubværelser.

Agnete, Otto, bedstemor, Arnt, Ruth, Hans, bedstefar, Peder og Tove.

Stor familie

A. M. Jensen og Anna Katrine fik fem børn: sønnen Peter der drev fabrikken videre, sønnen Arnt som blev møbelfabrikant i Odder, sønnen Hans der var dyrlæge i Tørring, datteren Agnethe der var læge og hjertespecialist i Aarhus, og datteren Erna som blev gift med førstelærer Otto Petersen og boede i Silkeborg.

Børnebørn fortæller om deres bedstefar

Nogle af de 12 børnebørn fortæller her om deres driftige bedstefar.

Sommeren 2013

Torbens minder fra Farre Møbelfabrik

Da jeg var en lille dreng på ca. 10 år, var dét at komme på ferie hos mine bedsteforældre noget helt specielt. Der var altid noget at se på ovre på fabrikken, hvor man lavede de skønneste egetræsmøbler med flotte udskæringer.

Mine bedsteforældres hus var et skønt hus med alt, hvad der på det tidspunkt hørte sig til. Der var ikke køleskab og fryser, men et spisekammer og kælderrum til fødevarerne. Når man gik ud ad bagdøren, var der kun få meter over til fabrikken. Nederste etage bestod af maskinhuset, og til højre, når man kom ind, var trappen op til 1. sal, hvor snedkerne stod ved deres høvlebænke.

Under trappen var garagen, hvor der holdt en stor 2-dørs Ford V8 med nummerpladen X 404. De 2 sæder foran var som store lænestole. Jeg tror, at min bedstefar var den første, der havde både telefon og bil. Man arbejdede også om lørdagen, og det sidste, lærlingene skulle gøre, inden de holdt weekend, var at vaske bilen, så den var flot til om søndagen, når mine bedsteforældre skulle i kirke. Min bedstemor havde sin egen sangbog med. Den har jeg i dag. Ligeledes havde hun sin flotte søndagskjole på. Når hun fik ny kjole, blev den altid købt hos Peter Jessen i Silkeborg, men altid sorte kjoler.

Ved savemaskinen stod den lille spinkle Larsen. Noget, jeg husker tydeligt, var en dag, da Larsen savede en pind forkert. Min bedstefar tog pinden og knaldede den ned på maskinen. Pinden knækkede, og Larsen røg 19 meter op i luften. Underligt at overvære for en 10-årig dreng. Larsen gjorde det jo ikke med vilje, men for min bedstefar var det forfærdeligt, at et stykke træ blev ødelagt. Den dag tror jeg ikke, at Larsen gik hjem med tørre bukser. Allerbagest i maskinhuset stod pudsemaskinen.

Jeg elskede wienerbrød. Det fik vi aldrig dér, hvor vi boede, i Naurved Holstebro, langt ude på landet. Det var dejligt, når jeg fik lov til at gå op til bageren og købe en stang. Når mine bedsteforældre besøgte os i Naur, medbragte de otte-ti stænger, som de havde bestilt dagen før, og som jeg måtte bestemme over!

Når jeg var på ferie, gik jeg også tit ned til billedskærer Christensen. Han røg som en skorsten. Han boede i bedstefars hus (som havde været oldefars og oldemors). Han havde lejlighed i den ene ende og værksted i den anden ende. Alt var afhængig af ham. Ingen møbler kunne blive færdige, før han havde gjort sit arbejde. Der var tit nerver på, men hvor var han dygtig. Spisestue med skænk og skab, tobaksskab og reoler med mere vidner om hans dygtighed.

Jeg har glæden af som 3. generation at have mine bedsteforældres spisestue. Den er mindst 75 år. Stolene har fået nyt betræk, og hver dag minder den mig om mange skønne ting. Mine bedsteforældre sad altid for hver bordende. Når jeg var på ferie, var min plads nede ved min bedstemor på den lange side. Ofte fortalte jeg noget, som irriterede min bedstefar. Det satte min bedstemor en dæmper på ved at træde mig over foden. Så var jeg klar over, at jeg skulle tie, og vi undgik min bedstefars vrede. Han kunne jo ikke se, hvad der foregik under bordet.

Når jeg var på ferie sov, jeg næsten altid på min mosters værelse. Hun var flyttet hjemme fra for mange år siden, efter at hun havde læst til læge. En aften, da jeg var kommet i seng, blev det pludselig uvejr med lyn og torden. Jeg blev bange og løb over til mine bedsteforældres soveværelse. Da jeg åbnede døren, var min bedstefar ved at tage sine natbukser på. Han blev vred, og jeg fik at vide, at her banker man på, inden man lukker op. Det tænker man ikke på, når man er bange og kun 10 år.

Alle mine bedsteforældres børnebørn fik i konfirmationsgave et armbåndsur til 300 kr. Det var en flot gave på det tidspunkt. Mit ur var med brun læderrem. Jeg blev konfirmeret i 1954. Min bedstefar kunne ikke være med på grund af sygdom. Han døde samme år.

Han ville gerne se mit konfirmationstøj, så min mor tog mig med til Farre, hvor jeg kom op i soveværelset, hvor min bedstefar lå - et smukt soveværelse med påklædningsrum. Her blev jeg vist frem i mit fine tøj med armbåndsur og det hele.

Torben Petersen

Ruths historie om hendes bedsteforældre i Farre

Ud af en søskendeflok på 4 er jeg den ældste. Min bedstefar havde et stort ønske om, at jeg blev født på hans fødselsdag den 10.juni - men det blev først dagen efter, den 11. juni. Da han hørte, at det blev en pige, sagde han til mine forældre: "Hun skal hedde Ruth", og så var det på plads. Min bedstefar ville komme til Naur med en lille seng, men først når der var blevet lidt ro på. Så jeg blev lagt i en tøjkurv indtil da, og den har jeg endnu.

Jeg har mange gode minder fra Farre Møbelfabrik og mine bedsteforældres hjem. Vi havde også en utrolig sød og kærlig bedstemor. Hun var meget omsorgsfuld og gjorde meget for os, meget smilende var hun, hvor min bedstefar var mere alvorlig.

Og opføre sig ordentlig dét skulle man, sidde pænt ved bordet og meget andet - et plus til én senere. Et skønt hjem, dejlige omgivelser, og det var noget særligt at komme på besøg der. Jeg genkender meget af det, som mine søskende, Torben og Anna, har skrevet, som jeg ikke vil gentage. Det at holde ferie dér og at gå rundt på fabrikken var jo noget helt særligt, den duft der var af træ og behandlingsmidler, og så se, hvordan det startede med et stykke træ og endte med en færdig spisestue.

Det var også på Farre Møbelfabrik, jeg lærte min kommende mand, Axel Christensen, at kende. Han kom fra gården Skytskjærlund i Røgen og var så heldig at få en læreplads hos min bedstefar, da det var den vej, han gerne ville gå. Axel var selvfølgelig først på besøg med sin far for at se fabrikken og høre, hvad man evt. fik i

læreløn. Det var der ikke noget af; Axels far måtte betale for hans læretid i stedet. Hvor meget husker jeg ikke, men det gjorde han, og Axel blev en god møbelsnedker.

I 1958-59 forlod Axel Farre Møbelfabrik og startede Odder Sengefabrik i Rosensgade i Odder sammen med min onkel, Arnt Jensen (søn af A. M. Jensen). I slutningen af 1961 begyndte Axel egen fabrik i industrikvarteret i Odder, hvor byggeriet stod færdigt i første halvdel af 1962. Produktionen startede med spiseborde og blev senere udvidet med skænke. Min onkel Arnt forlod også senere Rosensgade og byggede ny fabrik i industrikvarteret i Odder og fortsatte med sengeproduktionen.

Axel forærede mig et flot skrivebord på min 45 års fødselsdag, og det har jeg stående i mit hjem i dag. Det er fremstillet på Farre Møbelfabrik i poleret nøddetræ med reol bagpå og med mange udskæringer. Skrivebordet er tegnet af den kendte møbelarkitekt Johannes Andersen i ca. 1946, og min mand købte det efter en annonce i Jyllands-Posten i 1984 fra et privat bo.

Axel fik fortalt, at Johannes Andersen præsenterede tegningen til skrivebordet for A. M. Jensen, min bedstefar, som vurderede dem, tøvede og mente, at det ikke var noget for ham. Arkitekten sagde hertil: "Nej, det er sikkert også for stor en opgave for Dem, Hr. Jensen". Denne bemærkning var nok til, at hr. Jensen, min kære bedstefar, kunne klare opgaven.

Det første skrivebord blev lavet efter de tegninger, der blev præsenteret, og er det bord, som jeg har stående. Derefter blev der lavet 20-25 stk., deraf nogle i eg. Man undlod dog fordobling af nogle udskæringer i hjørnerne. I det hele taget var Farre Møbelfabrik jo kendt i hele landet og ud over landets grænser for den stil, den kørte, og for kvaliteten.

Ruth Christensen

Kajas beretning om bedsteforældrene i Farre

Jeg er den, der husker mindst, idet jeg er den yngste af Erna, min mors børn. Hun var datter af møbelfabrikant A. M. Jensen.

Fra mit barndomshjem husker jeg kun ganske svagt besøgene af mine bedsteforældre.

Men mine forældres hjem var udstyret med alle de fine møbler fra min bedstefars fabrik, ikke bare spise- og dagligstue, men også kontor, soveværelse med mere, så vi voksede op med noget smukt at se på. Om det er derfor, at vi alle 4 har hjem i dag med fine møbler, ved jeg ikke.

Jeg husker min bedstefar som en statelig mand, én der havde autoritet, som jeg havde megen respekt for og nogle gange var lidt bange for. Når vi var på besøg hos mine bedsteforældre, var det forbudt os børn at tale ved bordet. Min bedstefar sagde: "Først når I får skæg, er det tilladt".

Min bedstemor var et ydmygt menneske med et meget kærligt sind.

Jeg husker tydeligt den meget specielle lugt af lak, når jeg gik rundt på fabrikken.

Mine søskende oplevede meget mere end mig, da de var der på ferie flere gange. Det prøvede jeg kun én gang; jeg blev sendt hjem efter et par dage, fordi jeg længtes så utroligt meget.

Jeg er stolt over, at min bedstefar, fra at cykle rundt med en værktøjskasse for at reparere folks vinduer, drev det så vidt, at han blev én af de møbelfabrikanter, som nød stor anerkendelse for stil og fineste kvalitet i hele landet.

Kaja Jacobsen

August 2013

Minder fra Farre Møbelfabrik

Mine bedsteforældre var meget kærlige og søde over for deres børnebørn. Når jeg var på ferie, så jeg virkelig op til dem. Bedstemor var en stille, rolig og altid smilende dame. Bedstefar havde altid travlt; der var nok at se til på fabrikken. Han var ordensmenneske, og vi børn skulle være dannede og tale pænt. Der skulle være en vis disciplin.

Bedstefar kendte ikke til fattigdom, og det smittede af på vores mor og os fire børn. Hvert forår når vi kom på besøg, sagde bedstefar, at vi kunne løbe ned til træskomanden, som boede to huse længere nede ad vejen, og få nye træsko. Det var altid en oplevelse. Når vi åbnede døren til butik-værkstedet, ringede der en mekanisk klokke. Der var fuglebure overalt med små fugle i flotte farver.

Der var mange fattige i Naur, hvor vi boede, men det mærkede vi ikke noget til. Bedstefar gav os det, vi manglede, han var jo en velhavende mand. Jeg husker mine ferier hos dem som en lykkelig tid. Bedstemor havde nok at se til, skønt der var ung pige i huset. Tre-fire lærlinge var på kost og spiste i folkestuen. På den anden side af vejen boede min morbror Peter, som også var ansat på fabrikken. Der overnattede lærlingene nede i hans kælder. Om lørdagen skulle de feje og rive omkring møbelfabrikken, og tit var de først færdige sidst på eftermiddagen.

Da jeg var otte år, skulle min mor på sygehuset og opereres i ryggen. Far kunne ikke have os alle fire hjemme, så jeg kom ud til mine bedsteforældre og blev meldt ind i skolen i Farre, da der ca. ville gå tre måneder, inden mor blev rask. Det var spændende. Jeg fulgtes med min kusine Inge i skole hver dag. Når jeg kom hjem, smurte bedstemor altid en franskbrød med honning til mig. Honning fik vi ikke hjemme.

Bedstefar så helst, at børn var velopdragne, så når vi spiste i spise-stuen sammen med ham om søndagen, måtte vi kun tale, når vi

blev spurgt, og man måtte ikke tale med mad i munden. Vi måtte heller ikke lægge armene op på bordet, for det signalerede dovenskab.

Det var altid spændende at komme over på fabrikkens værksted og se, hvordan de fine møbler blev lavet. Vi måtte hellere end gerne være der, bare vi ikke rørte ved noget. Medarbejderne mødte os altid med et stort smil. I rummet, hvor møblerne blev lakeret, var der en meget stærk lugt, som vi børn godt kunne lide. Dengang var der jo ikke noget, der hed udsugning.

Mine besøg hos mine bedsteforældre husker jeg den dag i dag som noget positivt.

Anna Mondrup